

Prædiken Påskedag - søndag d. 4. april 2021.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Apg 10,34-43 & sl 118,1-2,14-24 & 1. Kor 15,1-11 & Joh 20,1-18/Mark 16,1-8.

Tema: Fra død til liv - Hvad rager det os?

Hvad rager det os?

Sådan kan man nemt komme til at tænke om påsken, fordi den på mange måder står i skærende kontrast til den anden store højtid - julen.

I vores sekulære kultur fylder julen stadig enormt meget. Selvom meget af det handler om and, risalamande, gaver og juletræer, så er de fleste med på, hvorfor vi fejrer julen og rigtigt mange danskere skal i kirke juleaften. Hvis altså der ikke lige er en pandemi igang.

Julens evangelium med et barn, der fødes, der skal være verdens frelser og alt det her med stalden i Betlehem, er på mange måder også lettere at forholde sig til end påsken evangelium, der rummer lidelse i rå mængder, sorg, soning af vore synder, og selvfølgelig opstandelse.

Ud over et par forfriskende forårsfridage, lidt lukkede butikker, ekstra salg af lam, Dannebrog på halv langfredag, hvor mange danskere lige googler om vores kære dronning nu også er ok, siden der flages på halv, så fylder påsken slet ikke på samme måde i vores bevidsthed.

Hvad rager det egentlig os?

2 af 6

Det er virkelig let at skubbe tankerne om påskens betydning fra sig, dels fordi vi som mennesker, og kultur for den sag skyld, har mistet al kontakt med menneskets, vores egen, knapt så gode sider. Vi taler ikke længere om synd.

Det er der flere årsager til. En af dem er, at vi står på en lang historie, at prædikanter, der har forsøgt at skræmme mennesker til at tro, ved at pege på, at vi er syndige mennesker, og derfor bør vi søge frelse, det eneste sted, hvor al vores elendighed ikke kommer til kort, nemlig ved korsets fod.

Jeg siger alt dette uden, at jeg egentlig ønsker at tegne en karrikatur af kirkens historie. Men jeg er nødt til at sige, at man fik skabt et billede af Gud, som streng og straffende. En meget streng Gud, som vi mennesker burde frygte.

Måske er det kammet over i vores sekulære tid med, at vi forkynder en Gud så god og kærlighed, at han nærmest er blevet tandløs og måske derved også ligegyldig?

Så lad os lige gå tilbage til det med synd.

De færreste af os ser os selv som syndere, men mange af os ser os selv, som ikke perfekte og vi er ofte overdrevet gode til at se vores egne fejl og mangler. Så fornemmelsen af at alt ikke er helt ok, er der.

Løfter vi blikket op i det større perspektiv, så er det faktisk også let nok, at se at mennesket ikke er perfekt. Mennesker fastholdes i konflikter, krig råder, kvinder voldtages, børn forsømmes, gamle overses, flygninge, som flygter fra omstændigheder, som også ville jage os

på flugt, gemmes væk i lejre langt borte. Politikerne diskuterer i månedsvis om 19 danske børn pga. forældrenes dårlige beslutning, eller måske ligefrem landsforæderi, skal rådne op i Al Hol lejren. Lige pludselig er arvesynd åbenbart god politik. Der er mange ting, som er langt fra den paradisiske tilstand, Gud ønsker for mennesket, og som beskrives i skabelseshistorien.

Det er ikke sikkert vi bruger ordet synd, men konsekvenserne af det, er lige for næsen af os.

I bibelen advares vi i 1. Johannes Brev om, at tro, at vi ikke skulle være under syndens åg. Vi kender anden del af af de to vers, som jeg om et øjeblik citerer fra vores nadverritual.

“Hvis vi siger, at vi ikke har synd, fører vi os selv på vildspor, og sandheden er ikke i os. Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os for al uretfærdighed.”¹

En god og kærlig Gud. Ja tak! Det understreges, og det er med to streger under, Langfredag, ved at Jesus går i døden på et kors. Og så kommer det, for vores synders skyld.

Det er lige præcis her, at påsken den rager os. For i al ærlighed er der nok ingen af os, der kan sige at vi ikke kender til synd, selvom vi måske ikke lige bruger det ord. Med ordene fra første Johannes Brev er der også et håb knyttet til erkendelsen af, at vi - du og jeg - i kraft af synd, har brug for Gud.

1 1. joh 1,8-9.

Og det håb er væsenligt at holde fast i og løfte op.

I bibelen møder vi Job, som er kendt for at have en periode i livet, hvor han lider ufatteligt meget, og latterliggøres af sine venner, fordi han insisterer på, at Gud vil ham det godt.

Langt tid før Jesu død og opstandelse siger Job sådan her:

*“Når en mand er død, kan han så blive levede igen?
Jeg vil vente tålmodigt på min post,
som en soldat, der venter på, at hans vagt er forbi.
Så kunne du kalde på mig, og jeg ville svare,
når du længes efter mig, som du selv har skabt.
Så ville du passe på, at jeg ikke snublede,
i stedet for at vogte på, om jeg gjorde noget forkert.
Mine forbrydelser ville være gemt langt væk,
og du ville dække over alt, hvad jeg har gjort forkert.”²*

På mange måder forudsiger Job, som lider og er i livets mørke, opstandelsen fra de døde og dermed opgøret over det ondes - syndens - magt.

Så lad os se på det med påsken.

Fredag så Jesu disciple og mange mange andre, Jesus, der døde på korset. De oplevede mørket falde over jorden og de hørte at forhænget i templet revnede fra øverst til nederst.

De så hvordan Jesus, fordi det lige straks var Sabbat blev hastebegravet i en klippehule og at en enorm sten

² Job 14,14-17. Bibelen 2020.

blev lagt i åbningen. De romerske magthavere ville ikke have noget bøvl med at nogle, som de så det, fanatikerne omkring Jesus, skulle stjæle den døde.

Alle dem, der fulgte efter Jesus, er knust af sorg. Han havde jo sagt til dem, at han skulle lide, dø og opstå. Men det viste sig, at han kun var et menneske, så de to første forudsigelser, kom til at holde stik. Lidelsen og døden.

Jeg tror, der har været skuffelse og sorg i en stor pærevælling og der har sikkert været en del selvransagelse. Hvorfor valgte jeg at opgive alt og følge efter Jesus? Det var jo bare tomme ord!

Men nu er det morgen på tredjedagen, og nu er Maria Magdalene, Maria og Salome på vej ud til graven for at salve Jesus. Det er den sidste kærlighed de kan vise til den døde.

Da de kommer tæt på, ser de at stenen, og den er meget stor siger Markusevangeliet, er væltet fra. De går ind i graven og ser en mand i hvide klæder, sidde der og de bliver selvfølgelig bange.

Der siges til dem: "Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det."³

³ Mark 16,6-7.

6 af 6

Kvinderne stormer ud af graven, for de er rædselsslagne, for kan en død virkelig opstå? Er der virkelig blevet som han har sagt?

I følge Markusevangeliet siger kvinderne ikke noget til nogen, selvom de er vidner til en begivenhed, som stadig vækker genklang så mange år efter.

Heldigvis holder den opstandne Jesus sig ikke tilbage og kommer Maria Magdalene og disciplene i møde. De historier får I de kommende søndage.

Jesu opstandelse påskemorgen er et helt konkret tegn på at synd, lidelse, mørke, ondskab, sygdom, og død aldrig vil få det sidste ord.

Det er tegnet på, at der er hold i håbet om, at er hvor vi lammes af synd, for nu at bruge det kirkelige ord, og utilstrækkelighed, håbløshed, mørke, frygt og død, der vil vi i kraft af Jesu død og opstandelse fra de døde, altid have livet sammen med Gud.

Det synes jeg alligevel rager os temmeligt meget, og jeg synes at det er værd at fejre.

Glædelig påske.

Amen.